Baranyi Tibor Imre

AZ ISZLÁM ELLENSÉGEI

„A Próféta (béke legyen vele) mondta:
Aki csak hall a szemfényvesztő messiás (el-mesikh ad-daddzsal) *felől,*
igyekezzék minél távolabb tőle,
mert Istenre esküszöm, hogy azok akik vele jönnek, meg lesznek győződve róla,
hogy igaza van, és a belőle támadó megtévesztő eszmék miatt fogják követni őt."

Abú-Dávúd szunan hadísz 4305. Elbeszélte Imrán ibn Huszein

„(…) a Szíria és Irak közötti úton fog feltűnni,
és szélesre tárja a gonoszság kapuját".

Szahih hadísz 7015. Elbeszélte An-Navvasz ibn Szam'an (részlet)

TÖRTÉNELEMALATTISÁG ÉS SZINKRETIZMUS

Ha hamis és álellentétek helyett az emberi világban és ezen belül a történelemben megjelenő valódi és legmélyebb ellentétet és törésvonalat akarjuk meghatározni, akkor újra és újra ki kell mondani, hogy ez a helyesen értelmezett *hagyomány* és *hagyományellenesség* erői és különféle megnyilvánulásai között feszül. Minden más ellentét vagy részhalmaza ennek, vagy álellentét. A szembenálló kettőség ezen két oldala természetesen nem első és végső valóság. A maga teljességében értelmezett, metafizikai Egység megelőzi és meghaladja ezt a kettősséget.[1] A hagyomány – teológiai nyelven szólva – a szellemi vagy *isteni* alapelvet, a hagyományellenesség ezzel szemben az anyagi vagy *diabolikus* ('megosztó'), *szatanikus* ('ellenséges') alapelvet képviseli az emberi világban.

A kezdetben a hagyomány teljességét megnyilvánító rendezett, uralt és harmonikus lét, más szavakkal az *archaikus világ* alapelvei az időben előrehaladva egyre inkább háttérbe húzódnak és elhalványodnak, és a hagyomány egy egyetemes szellemi „elsötétülés" folyamán fokozatosan átadja helyét a hagyományellenesség világának. Amikor ez a folyamat dramatikus és katasztrofális erősségűvé válik, kezdetét veszi az úgynevezett *történelem*. A történelem az emberi világ és tudat szellemi elsötétedésének és az egyetemes *alászállás*nak a drámai intenzitású időszakasza, mondhatni a szó szoros értelmében vett *válságtermék;* jóllehet ezen belül az úgynevezett *őskor*t még világosan felismerhető módon, az úgynevezett *ókor*t pedig bizonyos vonatkozásokban a *történelemfelettiség* erői és jellegzetességei is besugározzák. Ezen időszakok újkeletű konfliktusait még jórészt a különböző hagyományformák, a hagyomány világának utolsó képviselői és

megnyilvánulásai közötti feszültségek, diszharmóniák, összeütközések és végül összecsapások jellemzik. A jelenkori állapotokkal összehasonlítva azonban a *középkort* is határozott szellemi világosság jellemzi, noha akkor már megjelenik és – főként Nyugaton – határozottan kivehetővé válik egy új típusú ellentét: a hagyomány világa és a hagyományellenesség erői között, ami a szorosabban vett történelem *sui generis* vonása. Döntően a középkor végétől, tovább haladva a szellemi elsötétedés útján, a hagyományellenesség egyre nagyobb térnyerésének időszakai következnek el, s ez a folyamat Nyugaton egészen a második világháború befejeződéséig tart. Ekkor a hagyományellenesség erői – drámai, sőt katasztrofális benső és külső összeomlásokat követően – jóformán minden lényeges területen túlsúlyra jutnak. Innentől kezdve a történéseket és megnyilvánulásokat egyre inkább a *történelemalattiság* erői hatják át, és a konfliktusok – főként a nyugati világban – a hagyományellenesség különböző formái között zajlanak. Amíg egykor a történelemfelettiség által még besugárzott felek közötti viszályokban, vagyis a hagyományos alapelvek által meghatározott erők közötti ellentétekben többnyire mindkét oldalon a szellemi világosság volt a meghatározó, addig a történelemalattiság jelenkori konfliktusaiban részt vevő szereplők mindegyikében döntően – noha valamelyest különböző mértékben – a szellemi elsötétedettség és tudati sötétség uralkodik. Ez a folyamat vezet el végül az anarchisztikus káosz azon világához, ami az egység és a valódi béke reménye nélkül a mindenki mindenki elleni háborújának *(bellum omnium contra omnes)* nevezhető.

Amennyiben megvizsgáljuk a történelemben korábbról fennmaradt, illetve új formában megjelent, szorosabban vett szellemi hagyományokat és a későbbi nagy világvallásokká lett szellemi valóságokat, akkor ezek jelen vonatkozásban legfontosabb közös jellegzetessége a *lényegi történelemfelettiség*ük. Minden igazi hagyományforma és vallás a messze történelemelőtti és történelemfeletti eredeti vagy ősállapot helyreállítását, az eredethez való *visszakötést* és *visszavezetést* képviseli és tűzi ki célul. Ahogyan ezen eredeti vagy ősállapot elhagyása is különböző módokon ment végbe az emberi világ különböző térbeli és időbeli feltételeinek megfelelően, úgy a visszakötés és visszavezetés is természetszerűleg más utakon és módokon mehet végbe. Az eredeti egyetemes őshagyomány az emberi feltételek változását figyelembe véve (egészen a Krisztus után hatodik századig, vagyis az iszlám születéséig) időről-időre új formában, de a lényeget változatlanul megőrizve lépett színre az emberi világban. Ez a legalapvetőbb oka annak, hogy nem egy szellemi hagyományforma és vallás van a világon, hanem több. A lényegi nem-értés jellegzetes tünete ezért kizárólag a mi hagyományunkat és vallásunkat tekinteni valóságosnak és igaznak vagy isteni eredetűnek, miközben az összes többi hagyomány és vallás – ahogyan mondani szokták – „puszta emberi kitalálás eredménye", netalán egyenesen az ördögtől való. Mindez arra az intellektuális gyengeségre és intuícióhiányra vezethető vissza, ami csak akkor képes egy adott formát pozitíve elfogadni, ha eközben minden más formát elutasít, és – hogy mások is kedvet kapjanak e negatív hozzáállásához – démonizál. Képtelen belátni, hogy intellektuális és elvi szinten az egyetemesség nem jelenti a sajátnak a feladását vagy gyengülését, pláne nem jelent szinkretizmust vagy formakeverést.

A szellemi elsötétedésből következő történelemalattiság jelenkori világában, amikor tehát egyre inkább mindent áthatnak és uralnak a hagyományellenesség szellem-, lélek-, civilizáció-, kultúra-, művészet- és emberellenes erői, egy – mondhatni – *végső lehetőség* az, ha a hagyomány világának utolsó, még megmaradt hiteles képviselői – minden formai különbözőség ellenére

– képesek felismerni a közöttük fennálló *lényegi egységet*, és ezen keresztül *szövetségre* lépnek. Ez az egység nem külső vagy formai szintű és nem történeti jellegű, továbbá nem is a szellemi praxis vagy életgyakorlat szintjén merül fel, és nem ezeken a szinteken keresendő és igenelendő. Egység ezeken a szinteken egyszerűen nem áll fenn, s éppen ezért ott egységre törekedni hiábavaló és lehetetlen vállalkozás, és valójában merő *szinkretizmus* és álspirituális *eklekticizmus*. Ez a szinkretizmus és eklekticizmus jellegzetes tünete a jelen kornak, elsősorban az úgynevezett *„new age"*, vagy a különféle ökumenizmusok és egyebek formájában. Ez főként intellektuális rövidlátásból kifolyólag nem ismervén és semmit sem tudván történelemfelettiségről, formafelettiségről s minden létezői szintet meghaladó lényegiségről, a külső formai szinten törekszik különféle egybemosásokra, egybegyúrásokra, egymástól sokszor teljesen idegen elemek és megnyilvánulások között. Ezáltal különféle torz és soha nem létezett hagyománykeverékeket és vallásmixtúrákat hoz létre, valamint jellegzetesen modern ál- és ellenszellemi szörnyszülötteket. Ezzel szemben a valódi egység a különböző hagyományformák és vallások között csakis formafeletti, mondhatni transzcendens szinten áll fenn. *E formafeletti vagy transzcendens egység igenlése a legvégletesebb távolságban áll mindennemű szinkretizmustól és eklekticizmustól, és azokkal diametrális ellentétet képez*. Amiről valójában és helyesen szó van, az még csak nem is egyszerűen szintézis, hanem egy kezdeti és csúcspontból megvalósítható *szinopszis*, vagyis 'együttlátás'. A hagyományok és hagyományos vallások együttlátása valójában Isten egységének felfogásából következik.

E vonatkozásban külön kategóriát képeznek a különféle *vallási partikularizmus*ok, vagyis egy részleges (noha kizárólag saját vallási univerzumán belül egyetemes) vallási nézőpont többékevésbé bigott képviselői. Ezek miközben összetönösen utasítják el a szinkretizmus különböző formáit, nemritkán felmerülő intellektuális korlátoltságuk szintjének megfelelően mossák össze azokat az előbb említett lényegi együttlátással. A részleges vagy – ahogy Frithjof Schuon fogalmaz – *„relatíve abszolút"*[2] forma merev képviselői úgyszólván taktikailag és stratégiailag képtelenek felfogni, hogy a világ jelenlegi állása szerint, amikor is a hagyomány- és vallásellenesség, valamint a hagyomány- és valláshamisítás egyre agresszívebben és egyre „globálisabban" nyer teret az egész világban, ők maguk egyedül képtelenek lesznek a szellemellenes sötétség pusztító áradatát feltartóztatni. Arról nem is beszélve, hogy szellemi szűklátókörűségükre alapozva, számtalanszor kijátssza őket a kétségtelenül és szó szerint „ördögien" ravasz ellenség azokkal az erőkkel szemben, akikkel a végidők e végső nagyságrendű küzdelmében első és végső soron egy oldalon állnának. Amit képtelenek megfelelő intenzitással belátni, az ellenség kérlelhetetlenül aljas szándékainak határtalansága. A hagyományellenesség erői nem állnak meg félúton a rontásban, s addig nem nyugszanak, amíg mindent el nem pusztítanak, aminek a tradicionalitáshoz, s ezen belül a vallások eredeti és lényegi mivoltához bármi köze van. Az ördög lázadása totális lázadás és mindennek a feje tetejére állítása. Máskülönben nem következne el az, ami a keresztény vallási hagyományban szimbolikusan az *antikrisztus* eljövendő uralmaként ismeretes, és ami egyszersmind a világciklusba foglalt lehetőségek között az utolsó és a legrettenetesebb.

Az iszlámellenesség okai és formái

Mindezen általános érvényű megfontolások után, a Nyugaton egyre inkább elharapódzó iszlámellenesség kapcsán először is különbséget kell tenni az iszlám mint hagyomány és vallás, vala-

mint azon népek között, amelyek körében megjelent. Az iszlám ez utóbbiaknak használt, belőlük többnyire a lehető legjobbat hozta ki.[3] Főként az arabok, részben a türkök, a perzsák stb. délieslemúriai rasszbeli sajátosságai azok, amelyek sok esetben az európai ember számára visszatetszőek. Az iszlám és az iszlámot hordozó népek vagy embercsoportok összetévesztése jellegzetes és állandó hiba ebben a vonatkozásban. Az arabgyűlölet (és a többi, vallására nézve muszlim nép iránt táplált ellenszenv) régi múltra tekint vissza Európában.[4] Ugyanakkor azt is ki kell mondani, hogy a jelenkorban a hagyományellenes és vallását vesztett Nyugatra emigrált arab létszemléleti értelemben – vagyis éppen a leglényegesebb vonatkozásban – már nem muszlim, máskülönben miért emigrálna éppen Nyugatra? Külsőségeiben és látszat szerint egy ideig még az, de leszámítva néhány elhanyagolható kivételt, lényegileg már akkor sem az, amikor a Nyugat mellett dönt, nem beszélve a már Európában születő gyermekeiről és unokáiról. A hagyományellenesség mint jellegzetes létszemlélet és világnézet fertőzése gyorsan terjed és alattomosan fertőz meg minden olyan embert, akinek ezzel kapcsolatos érzéke és ellenálló képessége nem kellően tudatos és jól kiépített. A Párizs külvárosában gyújtogató és újságszerkesztőségeket likvidáló arab már nem muszlim, legfeljebb szélsőségesen hagyományellenes szekták vagy szektariánus eszmék képviselője, amilyen a vahhábizmus vagy a szalafizmus; már persze abban az esetben, ha egyáltalán ilyenek követik el ezeket és a hasonló cselekményeket, s nem megrendezett provokációról van szó, mint azt nem egy esetben sejteni lehet. Konkrétan ilyen például az „Iszlám Állam" megnevezést kisajátító és gyalázó terrorisztikus katonai szerveződés, amelynek mindenhez van köze, de két dologhoz biztosan nem: nevezetesen az iszlámhoz és az államhoz – hacsak nem az ellenkép értelmében. Szóval ez az iszonyatos képződmény minden csak nem muszlim. A sok aggasztóan sötét és titokzatos jellegzetesség közül ki kell emelni az ilyen és hasonló esetekben, hogy az etnikai szubsztrátum és a „vér szava" bensőleg győzelemre jut az iszlám mint szellemi valóság felett. Ezt a meghamisított iszlámot, pontosabban ál- és elleniszlámot aztán a hagyományellenes nyugati propaganda gátlástalanul állítja be a valódi iszlám jellegzetes képviselőjének, ezzel ébresztve fel és fokozva az ellenszenvet, sőt a gyűlöletet… – így hangolva a hiteles iszlámról többnyire semmit nem tudó nyugati közvéleményt a maga sötét céljainak oldalára.

Az iszlámellenesség nyugati formái

1. Keresztény alapú iszlámellenesség. Ez esetben a többé-kevésbé bigott vallási partikularizmusok összeütközése megy végbe, pro és kontra tévesen. Bár a keresztény-iszlám ellentét kétségtelenül komoly történelmi múltra tekint vissza, az ebben a mai vonatkozásban semmit nem igazol. A döntő ugyanis az, mint fentebb érzékeltetni törekedtem, hogy egészen más a helyzet egy döntően még tradicionális meghatározottságú korban, ahol a különböző hagyományformák feszülnek egymásnak (elsősorban természetesen már ekkor is különböző elsötétülések következtében, de a szellemi világosság dominanciája jegyében), és egy olyan korban, ahol a hagyományellenesség jutott meghatározó túlsúlyra. Ekkor a helyes hozzáállás a főként külső és formai különbözőségek vagy ellentétek szem előtt tartásának felfüggesztése, és a lényegi egység felismerése jegyében egy tradicionális szövetség megkötése, kiépítése. Az iszlámellenesség nemcsak lényegileg nem tartozik hozzá a kereszténységhez (s ugyanez fordítva is elmondható, hiszen az iszlám megkülönböztetett tiszteletet tanúsít például Jézus Krisztus vagy Szűz Mária iránt), de az iszlámellenesség hivatalosan sem egyeztethető össze a keresztény lelkülettel. Kevés római katolikus ismeri, de e té-

ren a következőket tanítja a *Nostra ætate* kezdetű pápai enciklika az iszlámmal kapcsolatban:

„Az Egyház megbecsüléssel tekint az iszlám követőire is, akik az egy élő és önmagában létező, irgalmas és mindenható Istent imádják, ki a mennynek és a földnek Teremtője, aki szólt az emberekhez, s akinek még rejtett határozatait is teljes szívből engedelmeskedve akarják követni, miként Ábrahám – kinek hitére az iszlám szívesen hivatkozik – engedelmeskedett Istennek. Jézus istenségét ugyan nem ismerik el, de prófétaként tisztelik, szűz anyjaként becsülik Máriát, s olykor áhítattal segítségül is hívják. Várják az ítélet napját, amikor Isten minden embert föltámaszt és megfizet mindenkinek. Ezért értékelik az erkölcsi életet, és Istent leginkább imádsággal, alamizsnával és böjtöléssel tisztelik.

Bár a századok folyamán a keresztények és a muszlimok között nem kevés nézeteltérés és ellenségeskedés támadt, a Szentséges Zsinat mindenkit arra buzdít, hogy a múltat feledvén, őszintén törekedjen a kölcsönös megértésre és mindenki számára közösen gyarapítsák és óvják a társadalmi igazságosságot, az erkölcsi értékeket, a békét és a szabadságot."[5]

Ezek a sorok magukért beszélnek. Ugyanakkor a másik oldalról azt is hozzá kell tenni, hogy ezt a helyes, noha – sajnos – kivételes keresztény toleranciát kihasználhatják az iszlám bőrébe bújt hagyomány- és iszlámellenes neo-vahhábita terroristák, akiket – mondjuk ki ismét – valójában nem az iszlám vezérel, és lényegükre nézve éppen a hagyományellenes Nyugat gyarmati hódításaira és kizsákmányoló pusztítására válaszul, vagyis áttételesen nyugati inspirációra erősödtek meg. Ezt megfelelő éleslátással kellene felismerni minden hagyományhű kereszténynek is, nem olyanokat hibáztatva állítólagos bűnökért, akiknek azokhoz semmi közük nincs, vagyis amilyen a valódi muszlimok döntő többsége.

Minden türelmetlen vallási partikularizmus és bigottság kapcsán érthetetlen, hogy – példázattal élve – akinek kedvenc állata, tegyük fel, az oroszlán, annak miért kell gyűlölnie a tigriseket és a tigrisszeretőket. Attól még senki nem lett jobb oroszlánbarát, hogy lelkes tigrisgyűlölő. Ha valaki szereti a tigriseket is, még lehet a legnagyobb oroszlánbarát. Meg kell érteni, hogy a minden hagyomány és vallás elpusztítására törő modern antitradicionális világban a tradicionális erőknek egymással szövetségbe kell lépniük a saját jól megfontolt érdekükben a közös ellenséggel szemben. Nem lehet eleget ismételni: az ateista modernitás semmilyen hagyományt és vallást nem tűr és kímél meg. Ha úgy tűnik, hogy mégis, az csak látszat vagy álcázat, és átmeneti taktika.

Külön és röviden azokhoz is szólok, akik bizonyos keleti hagyományos fogalmakkal tisztában vannak. A jelen körülmények között azért tud az iszlám mint vallás, illetve az iszlám által áthatott országok azért tudnak még mindig ellenállást kifejteni a hagyományellenesség erőivel szemben, mert itt egy döntően *vaisja* tendenciák[6] által meghatározott vallásról van szó, ami miatt horizontális síkon mérhetetlenül nagyobb hatást tud kiváltani, mint mondjuk a buddhizmus vagy a hinduizmus. Ez azonban a valós helyzetnek csak az egyik, részleges vetülete. Két okból kifolyólag is.

Egyrészt mert az iszlám a *vaisja-bhakti* jellege mellett határozott *ksatrija-karma (praxis heroiké)* jelleggel is rendelkezik, például a *dzsihad* eszméje mentén. Megint más vonatkozásban a *súdra-prapatti* ('szolgáló odaadás' pejoratív felhang nélküli 'leborulás') jelleg is jelen van benne, ami a tömegek számára az, ami nagyjából közvetlenül megragadható. (Ezt úgy is értve, hogy azon tudati szint számára, ami a bennem lévő tömegemberrel analóg; hogy az alaptalan fennhéjázást és öntúlértékelést elkerüljük.) Vagyis bizonyos értelemben az is a szellemi sötétségnek való nagyfokú ellenállás, amikor nagy embertömegek képesek *súdra-*

állapotban maradni a *prapatti* ('leborulás') révén, s nem szállnak alá a *pancsaka-avarna* ('ötödik'-'kasztalatti') állapotba, mint a modern nyugati ember. Ez az emberalatti ember minden olyan külső látszat ellenére, mint amilyen a viszonylagos jól öltözöttség, formális viselkedés és az ipari-technikai eszközök készségszintű használata, lefelé elhagyja a *súdra* (szolgáló odaadás) szintet is, hiszen önszántából senkit és semmit nem észlel, és így nem is tisztel önnön lehatárolt individuális egóján túl, ellentétben a *„leborulásra"* még képes emberrel. Ezt a szint alatti szintet Kelet-Európában a kommunizmus volt hivatott megvalósítani, Nyugat-Európában pedig az úgynevezett jóléti demokrácia, és szinte teljes sikerrel meg is tette azt. Az iszlám világban az „ISIL/ISIS" vagy az „al-Kaida" és az iszlám hasonló meghamisítói momentán éppen ennek elérésén fáradoznak, különös mód azzal párhuzamosan, hogy a „szolgaiságot" abszolutizálják.

Másrészt a szóban forgó szempontból döntő, hogy az iszlám az utolsó tradicionális vallás (főleg *religio*, de *confessio* is), ami megjelent a jelen emberi világciklusban. Ezért Mohamed próféta egyik tradicionális megnevezése az, hogy „a Próféták pecsétje", vagyis aki lepecsételi, lezárja az eddig megjelent próféták sorát. Az utoljára való megjelenés, a korszak – vagyis a *kali-juga* (a 'sötétség kora') végső szakaszának – feltételeihez, létbeli és tudati feltételeihez és állapotaihoz való jobban hozzáigazítottságot is jelent. A jobb hozzáigazítottság pedig nyilvánvalóan nem abban az értelemben jelenik meg, hogy a sötétséghez mint sötétséghez igazodik jobban, hanem éppen ellenkezőleg, a sötétséghez *a sötétség ellenében* „igazodik" jobban.

2. Álkeresztény iszlámellenesség. Ez akkor valósul meg, amikor

a) az illető valójában, világnézetét és életgyakorlatát tekintve vallástalan ateista, aki történetesen csak más vallások ellenében, mintegy alkalomadtán és ürügyszerűen veszi elő és játssza ki a „keresztény kártyát". A kereszténység igazsága és igaz küldetése kevéssé vagy egyáltalán nem érdekli, azt többnyire nem, vagy legfeljebb a legfelszínesebb módon ismeri, s csak mintegy ezzel fedi és álcázza általános hagyományellenes gyűlölködését és pusztító szándékát.

b) Az illető egy antitradicionális álkeresztény szekta tagja, vagy nem tagja, csak egy ilyen szemlélet foglya. Ilyenek az agresszív judeokeresztény szekták, amilyen például az úgynevezett „Hit Gyülekezete". Itt a felszínileg és a felületen kereszténységerűségek tüneteit mutató felültetett balek előretolt hadoszlopként menetel az agresszív cionista, pontosabban judeokratikus térhódító szándékok előtt, amelyek előtt az egyik legkomolyabb akadály mára az iszlám maradt és annak kitartó hűsége a hagyományos életforma és normalitás mellett.

3. Ateista iszlámellenesség. Ez valójában az átfogó értelemben vett hagyományellenesség részhalmaza és alesete. A brutálisan pusztító ateizmus több formában is megjelent az emberiség történelmében, amelyek közül negatív értelemben kimagaslik a szociáldemokrácia végletekig elsötétített formája, az úgynevezett kommunizmus. Ez aljas és kombattáns elvetemültségében a leggyilkosabb tettlegességig vitte hagyomány- és vallásellenes őrjöngését, Nyugaton elsősorban Európa vallási hagyománya, a kereszténység ellen. Ugyanez az eltévelyedés miután a kereszténység elpusztításában igen előrehaladott sikereket ért el, alkalomadtán az iszlám ellen ágaskodik és folytatja világelsötétítő és pusztító ámokfutását. Továbbá olykor olyan nem kommunista, nem kimondottan materialista, „intellektualizált" irányzatok egyes képviselői is ide sorolhatóak, amilyen például a monoteizmust ostorozó, dogmákat ellenző, „felvilágosult", komoly spirituális érintettség nélküli úgynevezett „új jobboldal", aminek a helyes ér-

telmezés szerint a jobboldalisághoz csekély köze van, hiszen a jobboldaliság és a vallásellenesség (beleértve az iszlámellenességet is!) egymást kizáró fogalmak.

4. Muszlim (álmuszlim) alapú iszlámellenesség. Bár ez nem kimondottan nyugati forma, mégis ide kell sorolni, mivel megerősödése jórészt a nyugati és hagyományellenes invázió következménye. Itt elsősorban a már említett meghamisított iszlám türelmetlen és terrorisztikusan agresszív formáit kell megemlíteni (vahhábizmus, szalafizmus vagy a lépten-nyomon hitehagyást kiáltó, gyanúsító takfírizmus stb.). Heves és reaktív nyugatellenes türelmetlenségükkel, sőt terrorisztikus akcióikkal csak további ürügyeket szolgáltatnak az antitradicionális, vallásgyűlölő – és tegyük hozzá, hatalmas anyagi és katonai erőfölényben lévő – Nyugat számára újabb pusztító akciók és háborúk lefolytatásához, amivel végső soron az igaz iszlámnak ártanak, és akár teljes elpusztítását idézhetik elő.

✣

Ahhoz, hogy Európa és a Nyugat elkerülje ezeket a szélsőségeket, először is saját sötét múltjával kell szembenéznie, amit elsősorban a gyarmati hódítások, az embertelen kizsákmányolás és az egyneműsítés törekvései jelentettek, s főként a franciák és angolok, újabban pedig az Amerikai Egyesült Államok, pontosabban ezek irányítóinak lelkén szárad. Ez egyenes következménye volt a középkor utáni elsötétedésnek, amelynek során a nyugati ember, szimbolikusan szólva a föld meghódításának ürügyén, szembefordult az éggel. Mondjuk ki világosan: a gyarmatosítás hátterében is az agresszív hagyományellenes erők munkálkodtak. A mai bevándorlás-ellenes türelmetlenkedőknek azt sem lenne szabad elfelejteniük, hogy az első „bevándorló" az adott összefüggésben nem az arab vagy a kínai és többi keleti volt Európába, hanem az angol, a francia és többi nyugati Arábiába, Kínába, Afrikába, Amerikába és Ausztráliába, és még sorolhatjuk, s ezeken a helyeken leírhatatlan szellemi és lelki pusztítást és gazdasági értékkiszivattyúzást hajtott végre. Az, hogy ma a folyamat visszájára fordul és visszaüt, döntően a korábbi tettek szükségszerű következménye. Ehhez rögtön hozzá kell tenni, hogy e tekintetben a magyarság kivételt képez, és nekünk semmit nem lehet felróni e téren, így a mi esetünk ebben a vonatkozásban egészen más, mint a gyarmatbirodalmakat üzemeltető nyugatiaké.

Ha mindezek után feltesszük a kérdést, hogy szüksége van-e Európának vagy ezen belül Magyarországnak az iszlám országokból érkező bevándorlókra, akkor a válasz egyértelműen nem. Az a keleti ugyanis, aki Nyugatra érkezik, döntően már hagyományellenes tendenciákat ápol önmagában, és az elnyugatiasodó keletiek éppen a *westernizálódás*ból kifolyólag kontrollját vesztő és eluralkodó rasszbeli szubsztanciájának semmi haszna nincs egy esetleges nyugati tradicionális helyreállítás vonatkozásában. Nem is beszélve a puszta értéknélküli, sőt adott esetben minőségrontó és egyre elhatalmasodó létszámnövekedés problémájáról, amit az iszlám lényegi elveszítése után többek között az ex-muszlimok képviselnek Európában.[7] Ezzel szemben a keletiek és az afrikaiak Európába való bevándorlását elsősorban azok a háttérerők támogatják, akik az alászállítás és további elsötétítés ügyvivői a világban, és akik tudják, hogy amíg minden agymosásból ki lehet gyógyulni, addig a rasszbeli és etnikai keveredés gyakorlatilag visszafordíthatatlanul teszi alkalmatlanná az embert a gyökerekhez való visszatalálás, vagy a hagyományos identitás megtartása vonatkozásában.

Valójában éppen ellentétes folyamat lenne üdvösnek tekinthető. A *nem* hagyomány- és vallásellenes nyugatiaknak a még nem elnyugatiasodott Keletre való legalábbis átmeneti „kivándorlására" és lényegi vagy principiális

*easternizálódás*ára ('elkeletiesedésére') – mintegy keleti tanulmányutakra. Ennek során a még nyomokban megmaradt keleti civilizációk, hagyományok és vallások hamisítatlan tradicionális alapelveinek a hiteles megismerésére (és nem a külső formák átvételére!), s ezáltal a hagyományellenes nyugati mentalitásnak a tradicionális mentalitásra való cseréjére,[8] ami – legalábbis elvi szinten – a legutolsó esély lenne a világot fenyegető végromlás elkerülésére.

Végül e vonatkozásban sokatmondó az a jelenség, amelynek során a manapság hazájukat elhagyó magyarok döntő többsége Nyugat-Európába vándorol ki, ezen belül elsősorban Angliába, a hagyományellenes deviáció leghamarabb kiépült fészkébe és fertőző gócába. Nem vonatkoztatom mindenkire, és nem szeretnék ítélkezni, de ezeket az identitásvesztéseket elsősorban és általában a mélyen szervesült hagyományellenes mentalitás, azon belül a *gyakorlati materializmus* jóformán kizárólag pénzügyi szempontokat szem előtt tartó jellege vezérli. A hagyományellenesség valóban Nyugat-Európából, azon belül Angliából és Franciaországból indult el, s az e tekintetben végletesen szélsőséges Amerikai Egyesült Államokkal annak jelenlegi talán legszellemtelenebb teljességét képviseli. Ezzel szemben a valódi iszlám az emberi szellem egyik utolsó hagyománya. Ennek meg nem hamisított formában való megmentéséért fáradozni – ismét vallási szimbolikával élve – az antikrisztus és az azzal analóg *el-mesikh ad-daddzsal* (a 'szemfényvesztő messiás')[9] egyre fenyegetőbben készülő és közelgő uralmának az eljövetelét késlelteti.

Jegyzetek

[1] Baranyi Tibor Imre: A metafizikai kettős: esszencia – szubsztancia. In uő: *Fejlődő létrontás és örök Hagyomány*. XII. fejezet. Debrecen, 2005, Kvintesszencia Kiadó.

[2] Vö. Frithjof Schuon: *A vallások transzcendens egysége*. Debrecen, 2005, Kvintesszencia Kiadó.

[3] Szemléltető példaként sokszor említik maguk a muszlimmá lett arabok, hogy az iszlám előtti időkben micsoda sötétségbe süllyedve éltek, amikor is saját leánygyermekeiket gyakorta élve temették el a sivatag homokjába.

[4] Vö. például Edward W. Said: *Orientalizmus*. Budapest, 2000, Európa Kiadó, 496–499. o. A szerző itt érzékletesen festi le az arabellenes nyugati propaganda legfőbb vonásait.

[5] Lásd II. vatikáni zsinat *Nostra ætate* kezdetű nyilatkozata az egyház és a nem keresztény vallások kapcsolatáról. Bár a II vatikáni zsinat alapvetően negatíve értékelhető modernista fordulatot jelentett a katholikus egyházban, konkrétan a szóban forgó enciklika alapkoncepciója helyes.

[6] Az alapvető emberi létmódokkal, vagyis a „kasztokkal" kapcsolatos kifejezések és fogalmak kapcsán lásd Baranyi Tibor Imre: *Hagyomány és magyarság*. V. fejezet: Színek és feladatok. Debrecen, 2011, Kvintesszencia Kiadó.

[7] Bár az iszlám és az iszlámot hordozó népek között nem tesz elengedhetetlen különbséget, Lóránt Károly figyelemre méltó következtetésre jut a témával foglalkozó gazdasági és népesedéspolitikai tanulmányában: *„Nem bombázni kell a mozlim országokat, megölve és menekülésre kényszerítve százezreket és milliókat, hanem azon a pénzen segíteni őket, hogy az Európába való bevándorlás helyett saját hazájukban találjanak megélhetést és békés életet."* Lásd Lóránt Károly: Mozlim világ Európában. *Magyar Nemzet Online*. http://mno.hu/jegyzet/mozlim-vilag-europaban-1268815 (Utolsó megtekintés: 2015. február 02.) Azt már a jó szándékú Lóránt Károly sem feltételezi, hogy bizonyos erők részéről ez a bombázás révén kivitelezett tönkretétel és megnyomorítás nagyon is tudatos törekvés, hiszen a például bizonyos titkos szabadkőműves tervekben szereplő úgynevezett Nagy Izrael a Nílus és az Eufrátesz közötti területen fekszik, aminek napjainkban éppen a megnyomorítása, több hullámú káotizálása és kiürítése folyik az ISIL/ISIS révén. Az pedig, hogy az ott keletkező menekültáradat történetesen Európát veszi célba, csak növeli a kibontakozó terv hatékonyságát…

[8] Ezzel szemben a legtöbb nyugati, amikor alkalomadtán keletre érkezik, tiszta megismerési képességek és a kellő jó szándék hiányában, ott is csak a járványosan fertőző hagyományellenes mentalitást terjeszti tovább.

[9] Vö. Baranyi Tibor Imre: Az iszlám antikrisztusa. *Északi Korona* (Budapest) 29–30. sz. (2007. november) 49–57. o.